

Váczy Jépoint Tamás

EGY IDEGENVEZETŐ MAGÁNÉLETE

utcakönyv

IX. A PLEXI CUKRÁSZDA

Ha egy hős összezsínálja magát,
nagyot esik szerettei és hozzátartozói
szemében

(Hölderlin)

A PLEXI CUKRÁSZDA (ld. térkép) egy nagyhírű, időközben elhullt mesterember, női ágon vezérelt intézménye. Történetünk idején Elvira mama uralta. Őkelme, nemcsak két méterre, és százötven kilóra sikeredett, de focivébészerű csúfságát még feledhető minőségű süteményekkel is tetézte.

Hajdanvolt dicső választékából csupán a Kossuth-linzerre (ld: szobor) volt kereset.

Nem is lehetett mást kapni a szörpökön, kávé és a fagyin kívül. Igen ám, de hol volt már ekkor Plesz József? Hol voltak a leheletfinom, remegő krémesek? A nyelvünkön rémülten dobogó gesztenyeszívek? Hol a szánkban szanalásra váró zserbó emeletei?

Plesz mesterminden süteménye, mintha a félelem édes ihletével épült volna föl.

Talán csak az oroszkrém tortája volt karakán, bátor, ellenállhatatlan erejű. Híre annak még Berlinig is eljutott. Úgy ám!

És a fagyaltokról már ne is beszéljünk (de akkor meg mit pofázok itten?!)

Nos, gyermekkoromban mikor még Józsi bácsi természetesen élni volt kénytelen, akinek nem lógott a taknya és a cipőfűzője, továbbá hitelt érdemlően (aznap) nem hamisította az ellenőrzőkönyvébe apukája aláírását, akár két tölcser is kérhetett, még egy gombóc esetén is.

Bezony Idegenek! Mi meg úgy vittük ezeket a fáklyákat, mint a büszke, de kiöregedett olimpiakonok.

Mindenki láthatta a Fő úton, hogy Plesz úr megint kiállított egy erkölcsi bizonyítványt. Csak az a szemét zsaruváry jegyezte meg dölyfösen: Mán megint csinálja a maszek a „kukukszlan” propagandát. Rá fog faragni, ezt én garantálom.

Otthon egyszer megkérdeztem anyát, mi az a kukukmiccsoda.

Másnap a fél iskola orrt törölt, cipőt fűzött és direkt a rendőrség előtt kellett hazamennie.

Ja, igen! Tanácsomra a srácok cercával két lyukat fúrtak a fölső ostyába. Haha.

A PLEXI CUKRÁSZDA kedves, halkszavú tulajdonosa persze nem csinytevésünk miatt tűnt el egy karácsony előtti hajnalon (milyen eredeti ez is.) A Nagy Októberire készített (kötelező!!) kirakata tette be a kaput.

Egy óriási cukormáz sarló & kalapács (ki érti?) fenemód csúnyán, olvadozni kezdett, és ezen még az sem tudott segíteni, hogy sűrű, fölfordult legyekkel megszórt vörös marcipán földgömb alkotta az alapot.

A novemberben igen elgyöngült napsütés üthetett szöget a fába, mert lilult fejű várykánk a gutaütés közvetlen határán, végigüvöltötte főutcánkat.

Kukuszklán, folytatás, döglegyek?

Vitala elvtárs, most nézd meg. És még az ilyenekért hullattuk a vérünket és haltunk hősi halált!!!

Rendületlen hével kötjük föl elvtársainkat, akik természetesen már nem elvtársak.

Ezek a fehér hiénák meg élnek.

Na, ennek a folytatásnak még lesz folytatása!

Mondták, úgy bevágta az irodája ajtaját, hogy a szekrényről leszaltózott Lenon elvtárs mellszobra.

A vádiratban szoborgyalázás tétel alatt szerepeit Plesz József bűnlajstromán.

Persze, nem ezt volt az egyetlen ily apró malőr szerett utcánkban.

Börcsök hentes hasonló tévedés áldozata lett.

Őt Nagy Vezérünk, zsírból készült plasztikája tréfálta meg.

Lelkes mézárósnak Nagy Kollegája ismert tar fejét teletűzdelte apró, piros zászlócskákkal és hogy teljes legyen a Mű, egy hegyes drótra fűzött táblát vágott gyakorlatlaltal a közepébe: HÁZISÍR, KIMÉRVE IS!

Ez volt az igazi feketevágás, nem, amivel (többek között) vádolták.

A dologban a legédesebb, illetve a legzsírosabb, hogy a két híres Vé Et. a kirakat előtt szemléltte önelgült mosollyal az alkotás menetét. Ám, ahogy közelgett a végkifejlet, úgy színesedett el agyukban a lakmuspapír.

Lenin elvtárs frissen ragasztott büsztje csak annak köszönheti létét, hogy egy fürge Fő utcai polgár elrohant a rendőrséghez és fölkiabált a nyitott ablakba:

Bözsi! (már miért ne ez legyen egy titkárnő neve?)

Bözsikém, gyorsan ... A Lenin elvtársat... dugd el!!!

Azután ezt a jó szokást még sokáig megtartották.

Goga Gábor szélhámos és ács szerint (akkor még ő is élt) kiépített riadólánc alakult Nagy Filozófusunk szobrának érdekében.

Két Vénk Valamelyikének a fülébe jutott az is, hogy Mág Tódor, az újságosunk egyszer, mikor valóban kifogyott a Népszabadság című lapból, így választott: Népszabadság? Az már régen nincsen.

Az biztos, de Mág Tódor se nagyon, azóta.

Az újárú Néplap 1952 karácsonyi (nem ünnepi) számából idézek. 1 oldal (nem is volt több)

„A Dialektikus Páternoszter legszebb alkotását, városunk főutcáján a Sztálin út 70. alatt csodálhatjuk meg, ezen a klerikálisok által bujkálva ünnepelgetgető, de mégis szép decemberi napon!

(itt megállok az újságcikk idézésében, ugyanis a Plexi, akkor még Margaréta cukrászda, eredetileg a Fő út 56. alatt volt. Hát most vagy odébb tolták a sarokházat, vagy elhúzták alatt az utcát? Egy másik variáció szerint a Nagy Fővezér igazán letagadhatott volna a korából 14 évet. Dehát, mint tudjuk: engedékenységeről nem sokat olvashatunk a történelem lapjain. Most már mindegy! Megette a fene! Olvassuk tovább)

„Plesz József, volt munkásnyűző, nyalókagyáros, szőrös karmai közül kicsavartuk a már ezidáig is sok keserűséget okozó, üzérkedésre és a szegény proletárgyermekeknek könnyet szemébe csaló édesipari boltot! Ma már a Munkásédességkiszerező Szövetkezet Kecszi-nyomdájára foglalta el megérdemelt helyét! Sajnos, az ilyen és ehhez hasonló örvendetes eseménynek még csak az elején vagyunk!

Számos, rejtett vagyonunkon dőzsölő, harácsoló és elnyomó népellenesség még somolyog a lehúzott redőnyök bűzös homályában!

Kó ruszki tandem!!!

Hogy Cicero (népbarát!) ólatin és premarxista bölcseletét idézzem:

Minek ég!!! Illetve:

MEDDIG MÉK!

Na, de egynek már befellegzett! A bűntanya föl-számoltatott! A két utcára néző ablakok Dicsőségtáblát rejtenek! Ugyanitt látható Hermann Ottó, mézeskalács-készítő szaktársunk alkotása, a sztahanovista mézművész, huszonöt reábízott, fénylő arcú mézescsók-ipari-tanuló közreműködésével, 25 munkaóra alatt elkészítette Generalisszimasszánk 170 centiméter magas mézesmadzag mázát! Bizonyítandó, elvhű, értő kezek alól nem kerülhet ki olvadozó, szétfolyó ocsmányság. Elő bizonyítéka pedig annak is hogy nem ragadhatnak bele döglött legyek. Generalisszimasszánk eme dicsőséges és élethű szobra jövő nyáron sem fog ücsörögni, és semmilyen imperista légyfele beköpní nem meri! (Az Idegenvezető közbevág: Másnap a nagy díszkivilágításnak köszönhetően a mű ott kezdett el csurgatni, a hol egy ilyen Nagy Hősnek nagy nyilvánosság előtt nem illenek. Ekkor született meg a nép ajkán a „hugyosjózsi” kifejezés. Ültek egypáran ezért is. Szelavi!) Ja, azért a híres Kétféle agya sem kucorgott egy sarokban. Igaz, az első hír után Lenin-et lekerült ismét az őt megillető helyre. Sajnos, rövid időre!

Na, szóval amint azt a néphagyomány máig őrizi:

Díszkivilágítás ki. Igenám, de akkor a decemberi szürkülletben nem látszott semmi. Díszkivilágítás be! Hát akkor meg megint rájött Hősünkre a folytatás. Hű, a nemjóját! KI-BE-KI. Nem jó. Az izzók (két 25-ös) hamar dezertáltak. A falban is föllépett egyszer egy sötétben gyújtogató ellenforradalmár.

Másnap nem is ébredt a Fő, bocsánat, Sztálin úton vagy négy állampolgár. Rossz nyelvek szerint megunták a nagy éjjel-nappali sürgölődést és átköltöztek egy nyugodtabb kerületbe.

Többiekét az Andrassy út táján (soha többet nem) látták.

Azután Somogyi Adolf órásmester, kinek szintén vajjal a fején kellett lopakodnia setét mellékutakon, hogy szerezzon valami picike kis jópontot, előállt.

Ura... elvtársak... esetleg... namár... ugye... mi lenne, hogy világítás maradván, olvadákonyság se üsse föl a fejit... szóval a Nagy Fölszabadító elvtárs... hehe, már bocsánatnak legyen mondván... szóval... úgy gondoltam...tuk... jegeljük le a ... khm... becses alfélet

Miután a Két nagy Vé gratuláltak egymásnak az ötletért, Dolfi bácsit pedig seggbe rúgták, beindult a gépezet. Először beüzemelték a télen alvásra ítélt cukorgyárat, lévén egyedül annak van jéggyára. Aztán mozgósították a legmegbízhatóbb aktivistákat.

Éjjel-nappal hordták vászonvödörben a jeget és viték a kásás vizet. Előbb vízhatlan guminadrágot húztak a Nagy Honvédő sokat látott valagára és abba tömködték az összetört hűtőanyagot. Ám, mint közismert, a zúzott jég gyorsabban olvad, mintha nagyobb darabban hagyják, ekkor aztán Máté Károly, föltaláló és matek-fizika rendestanárra, ihletet kapott.

Baranyi kovácsmesterrel kalapáltatott egy öntőformát, mely a Hős Vezető seggének hű lenyomatát vette föl.

Ebben fagyasztották a vizet. Az igaz, hogy ettől (a vízfelfogó tartály és az elvezető cső miatt) úgy nézett ki Legfőbb Hadurunk, mint egy infúziós tevé. De több is veszett Battonyánál, legyintettek helyi hatalmasságaink (mind a ketten) és meglegegedetten tértek kies palotáikba.

Ám nagyon elkalandoztunk a múltba. Folytassuk a PLEXI történetét.

Ha most, hölgyeim és uraim, betekintünk az ablakon, a kasszában az a kissé molett, ám annál szebb asszony (mondjuk úgy, még mindig kívánatos hölgy) Plesz Zsófia. Híres, de tragikus sorsú cukrászunk egyszem leánya.

A PLEXI CUKRÁSZDA való|ában neki köszönheti a nevét, hiszen mint már említettem, Margaréta volt a neve a dicső államosításig. A Méz-máz ötvenhatban fölsozlatta önmagát. Ötvennyolctól Sarokház eszpresszó (minő ötletesség az óvári Vendéglátóipari Vállalat részéről!). Napjainkban a jogos tulajdonosok birtokolják ismét. Igaz, olvas a hölgy, de régi barátságunk kedvéért talán leteszi. Ám, amit majszol, az valószínűleg kacsaszíros kenyér, azt nem fogja letenni. Ahogy én ismerem...

Pá, fiúka... vendégeket hoztál? Aranyos tőled, remélem, fölkészítetted őket a választéokra. (Persze, hogy rág) Mindjárt jön a Cinókád és fölszolgál. (Harap egyet...hamm nem teszi le, mondtam. Az istenért sem.)

Fiúka... nézd, megint kacsaszírral kenem meg a kenyeret. (Na ugye mondtam). Te, hallod, nagymama lettem, az a böhöm Kata megint bebabált... Jaj, szegény apu, mennyit balettozott... még asszonykoromban is... te, ne tudd meg, Anyám kilencvenkettő, de még mindig süti a Kossuthot. A világ minden kincséért nem áll le... Cinókád meg reformot akar... képzeld, nem zongorái az istennek se... fiúka, dumálj vele. Cukrászatot tanul egy zongora-, érted, egy zongoraművészeti diplomával.

Nagyap|a lánya... három éves volt, amikor Apukát elvittek, de még most is emlegeti... ne tudd meg, isteni (harapás-nyelés) rögvest elolvad a kenyérgén... jaj, régen is apu mennyire haragudott a falánkságomért... csendes ember volt... halkszavú, de ezért mindig ordított: Olyan tehén leszel, mint anyád!... Én meg csak kentem, zutty rá a lángoló pirospaprika, só... aztán hami. De szerettem azokat a barna illatú estéket. Aktuális kedvenccel a hónom alatt, usgyi, be a szobácskámba, aztán olvastam hajnalig. Volt, hogy négyezer-öttször is kilóptam a konyhába... Apuka meg a szobájukban, félálomban dörmögi... Elvira... hallod... fiam... hallod, már megint kenyi, már a hatodikat kenyi... én meg bekiabáltam, nem is igaz! Csak az ötödiket... (kislányosan kuncog)... szegénykém... aztán usgyi, vissza könyvecskéhez... jaj, tudod, úgy paprikás-zsíros kézzel lapozgattam... hihi... így aztán a lapok alján mint egy-egy véres pecsét, virított minden könyvecskén az olvasás és a zsíroskenyérke szeretete... nézd meg... nézd meg, ezt is (orrom alá dugja a pultra letett könyvet. Hát valóban egyedű. De legalább nem kéri kölcsön) ... fiúka, beszélj vele... (közben bejött Plesz Krisztina, alias Cino és mérhetetlen sok linzert szór szét, majd kávé locsol. Int és tovább pusztít a vendégek között)... tudod, egyszer apáca akartam lenni. Ne tudd meg (mindig mondja, de attól félek, megtudom)... szóval apáca akartam lenni, aztán Apukák beadtak gyógyszervegyésznek... mégis kávéházas öreglány lettem... beszélj vele... ne kergüljön meg már teljesen... mindjárt negyven éves... apa nélkül neveltem mind a hármat... aztán nesze... Katalin drága átment szülőgéphe, és akkora, mint egy ólajtó... Józsika Párizs mellett egy kis profészekbe vendéglős... dehát a nyáron voltam kint... apám... (csóvál) ne tudd meg... szart ér az egész... és itt ez a hülyegyerek... inkább... áh... na megyek lekenek egyet (visszafordul) nem neki... te... nem lehet, hogy a Pista halála ment az agyára... megtudta valahogy, hogy nem baleset volt... látták, amikor a falon kioldotta magát... és leugrott... emlékszel, milyen gyenge idegzetű volt... nem is értem, hogy vették be a klubba... óh, istenem... jungfrau... igen, igen, itthagyt egy jungfraut... egy meggárgyult fiatal özvegyet... istenem, mindig kérde... miért is nem te vetted el... olyan nagy volt a szerelem... mégis azt a nyírfnyafi kisbulgárt izélgattad... (átint az utca túloldalára. Valóban ott lakott a kisbulgár)... miért... miért... megmondom és ilyenkor a fejemet verném a falba... (nem eredeti ötlet, de hagyom, tudom, mit akar mondani, hagyom, így hamarabb elmehet kenni egy kenyérgét) ... hát azért, mert én hülye azt hittem, ha tiltom a találkozóitokat, nem széldítheted a tingli-tangli zenekarodba... jaj, inkább könnyűzenélne... csak játszana...

(mikor a muter kiér, fogadjunk, hogy idejön régi idők szép kedvese. Mit mondtam! - szervusz.

- (nem köszön, úgy tűnik, a korábbi legyintéssel le tudta a protokollt. Rám vicsorog) mi volt ez a nagy etyepetye az öreglánnyal? megkérte a még fiatalos özvegyasszony cukormázás kacsóját?

Ellenkezőleg (ravaszkodni kell, ravaszkodni. Ez nemcsak okos, de gondolatolvasó is) --, engedélyt kértem a főnökasszonyától riport készítésére egy fiatal vállalkozóval.

- (macskásra húzza gyönyörű zöld szemét. Ilyenkor veszélyt érez, tűzvörös sörényéből szikrák pattognak, tündéri szeplők izzanak föl az orra körül. Ajaj, taktikáznunk kell) Nos, milyen taktikát választ a firkász... (hát persze, hogy gondolatolvasó, már kölyökkutya korában is mindent kitalált, a fenébe is...) Ne káromkodj!

- Dehát még meg sem szólaltam... Na, jó, kezdem. Először is, miért nevezik kiskegyedet Cinónak, mert, ha értesüléseim nem csalnak, meglehetősen szép neve van.

- Meglehetősen (vált) te, hülye, hát nézz rám. Azon túl, hogy te kereszteltél át, és a cinó mégmelehetősebben szépnek tűnt (nyel egy kapitálisan nagyot, hátra veti egetverő haját, szippant egyet, ez a sírások elfojtására bevált módszere volt már akkoriban is) akkoriban... is.

-Mit?

- Mégmelehetősebben tetszett nekem ez a név... akkoriban (pici szünet) is!, na, ennyi elég szerintem (menne) dolgom van.

- (lennyomom egy székre) A kisasszony el van kérve, (fiúsan ül, két gyönyörű zongorabillentyűkre termett kezét combjai között lógatja, ebben a tartásban egy kicsit előre kell dőlni és a fejet fölemelni. Így csak cinó tud ülni. Ilyenkor ellenállhatatlan)

- (és most is az) Szép vagy (mondom)

- Persze... nagyon... (fintor, olyan cicás, hirtelen fölélénkül) különben is már nagyon utáltam, hogy Krisznek, vagy Tinának vagy ami még iszonytatóbb volt, Tinukának szólítanak, mert az, hogy Krisztina, az a legtöbb húgyagyúnak hosszú, tudod, hogy akkor szerettem beléd, amikor egy próbátokra kucsával (a szülőgép nővérenek becéje, ha jól emlékszem, ezt is én eszelintettem) igen, ezt is te adtad neki, te nagy pocenévköltő ... te, szóval belégtünk egy próbátokra, és te a dob mögül lekiáltottál a sötét nézőtérre, hogy ki a picca mert bejöni (most először mosolyodik el. természetesen cinó mosolya is gyönyörű) én meg, miközben majd bepisiltem a megtiszteltetéstől, hogy a nagy dobos megszólít, összeszorult torokkal és combbal fölvisítottam (most ugyanúgy fölkiált, többen vezetettjeim közül felénk néznek) hát csak két picca! a krisztina meg egy katalin! mire te: ja. akkor jó. De hosszú a nevetek! és ilyen szép keresztnevet csak natúr szabad használni, a legtöbb húgyagyú becézetű, letted a dobverőt, de nem álltál föl. nem láttál bennünket, hát piccsák figyelem! amelyik a krisztina, annak milyen színű a haja. piros, üvöltöttem vissza, oké, akkor te cinó leszel a kereszttségben, és a testvérpicsa milyen alakú? jó kövér, harsogta föl katalin, gratulálok! akkor te kucs leszel, tizenhárom éves kis hülyék voltunk, illetve kucsa tizenöt, és végtelenül boldogok.

Hé, piccsák, a jó kövér és katalina akkor ti a pleszlányok vagytok! hát persze, ovis korunk óta ismertük egymást, csak te mindig olyan különleges voltál, észre sem vettél bennünket, üvegek voltunk... na, határtalan csöndet öltetek magatokra és akkor leülhettek, óriási dolog volt bentmaradni egy próbátokon, úgy emlékszem, a bor béci, szegény pist, meg a csámpi... csórikám, ő is meghalt, ők egy páran az ős-tisztelők maradhattak csak bent, de sokszor őket is kirugdaltátok, bennünket ezután soha, azt hiszem, kabalának tartottál bennünket ott. ja, és a kisvita...

- (értetlenül nézek rá) Kicsoda?

A kisvita, az a szemüveges komcsi csaj, az volt még mindig véletlek. Mi baromira utáltuk. A nagypja állandóan csaholt. Mindenütt üvöltözött, hogy az unokáját megfertőzték ezzel az imperialista zenével. Járkált mindenhova, de nem tudta elérni, hogy kirúgjanak benneteket, sok disznóságot csinált ötvenhatig. Apókát is ő vitette el...

- (közbeszólók) Meg a váry.

- Igen, főleg az a személtáda... haha (ismét nevet!) tudod, hogy most nyugdíjas temetőőr a főkapitány eetas?

- (bólintok) Tudom, csak az a szemétség, hogy még ott is fölül van, ahelyett, hogy elköltözne (gyenge vigasz volt a sírórré váló előléptetése, mi is megkaptuk tőle a ziki-zakit)

- Na, ez a váry meg a kisvita nagypa, ők voltak akkoriban ketten a nagy triumvirek.

- (rászólók) Na, a kisvitát ne bánts, rendes kis-csaj volt... minden bulinkon ott lébecolt, egyszer valahol szigetcsépen vagy hol., játszottunk és eltévesztette a dátumot, egy nappal előbb ment le, ott aludt a kultúr előterében, mínusz tizenötben, de megvárta a koncertet.

- (megadóan) Tudom, kórházba is került: olyan tüdőst szedett össze. Miatta jöttünk, kucska meg én hévvel vissza, negyven fokos lázzal, a kocsitokban hoztátok haza... jó, hát ő tényleg rendes volt. Meg a faterja is, azt mondják, én őrá nem nagyon emlékszem, ötvenhatban lötték le. Az is jó fej volt... azt mondják.

- A Goga Gábor. Az lötte le. Egyedül, és éppen a kisvita miatt. Merthogy a vitális összeállt a Goga nőjével, amíg ő sitten volt. Őt is a váry vitette el, igaz, nem politikai ügy miatt.

(most bedobom a horgot!) Visszatérve arra, hogy a plesz cinó jó lett volna művésznévnek...

- (elvörösödve fölpattan, szeme szikrázik) Ne, helyben vagyunk! szóval az öreglánnyal mégiscsak erről pofáztatok! miért nem vettetek be a zenekarba! miért kellett nekem komolyzenézni? nem akartam zongoraművész lenni! kevés voltam hozzá! érted? éreztem, hogy kevés!

- (kockázatok) Krisztina, jó zenész lettél volna... (A Krisztinára megdermed, visszazöttyen a székére)

- Volna... volna, mint a villamos meg a nagymuter...

- Tehetséges voltál, ezt te is tudod...

- (rákönyököl az asztalra, most nem kisfiúsan ül, inkább olyan fáradt-kurvásan, de ez is pazarul áll neki) eegen... de nem annyira, hogy legyen pofám kiállni egy rakás hülye fúrtfülű elé

- (megpróbálom békíteni, elő az érzelmes „altomal”) Cinó... Cinó kedves...

(kegyetlen zöld kés, méghozzá kettő) Ma már Krisztina vagyok, oké?! (gyilok, tör, baziliskusz) magának pedig özvegy Szalócyné, plesz... (elhal) cinó...

- (lágyabb húrok pengetése, próba-szerencse) De akkor legalább tanítanál...

(élesen közbe) Nahát, ahhoz meg végképp nem van tehim, és türelmem meg végképp nem.

- A diploma után egy évig koncerteztél... hát azért...

- (összerázkódik) Jézusom! életem legkeservesebb éve... tudod, akkor gyűlöltem meg anyámat igazán...

- (látszólag fölháborodok) De hát ilyen nem mondatsz!

- de, de, de! gyűlöltem, és gyűlölöm ma is! gyűlöltem, mert zongorázni tanítottott! gyűlöltem, mikor láttam a kollegáimat koncertek előtt, ahogy jönnek magukhoz ölelt hangszereikkel, és ragyog a pofájuk, gyűlöltem, amikor árván és üresen kell ténferegnyem, amikor ők már hangolnak, befújnak, én meg a végén beszédelgek és egy többnyire idegen, teljesen ismeretlen dög elé tottyanok, még azt a kurva széket is mások állítják megfelelő magasságra, mert leadják a méretem előre, és különbenis, hogy nézne ki: az est hőse, aki tekergeti a volánt, netán még a kocsi alá is bemászik, megnézni, jól áll-e a fékpedál meg a gáz, majd föl-emeli a motorház tetejét és fejét vakargatva töpreng, most beköpte vagy nem köpte be a basszusgyertyát egy előző Chopin-futam, hát nem... nem, köszi... (végtelen bánattal) és tudod, mikor turnéztunk, és szálltak ki sorban, óvatosan maguk elé tartva a hangszereket, és csak azután foglalkoztak a böröndjeikkel, mint a bányászok bányaomlaskor - ha sikerül lyukat vágni a mentőknek, először a szerszámokat adogatják ki és csak azután jönnek a munkások (könnycsepp) na, de én egy zongorával... (letörli, fölvidul) te, akár hiszed, akár nem, jólánkával, tudod, anyám dilis barátnőjével akartam varratni egy zongoratókot, és amilyen buggyant ő is, én is elkezdtünk szabásmintákat vadosni óriási csomagolópapírokból, pisti... látod, már én is becézek... amíg élt, istván volt, ahogy illik... most meg pisti (finomat szippant picit pisze pulykatozásán) na, szóval azt mondja, amikor a halom papír között ránk talált... ha ti nem vagytok elmeháborodottak, akkor varratok magamnak egy jó erős hegy-tokot, két füllel, öt nap múlva leugrott...

- Lezuhant... cinó... baleset volt...

- Leugrott! érted? leugrott, miattad és miattam! (ordítva, már az egész cukrászda talpon, hű, de ciki) igenis, miattunk! érezte mindig, hogy akkor sem vele vagyok, ha tövig bennem van! depressziós volt... érted! begolyózott... csak a fasz társai nem vették észre! sem az orvosok, se az edző! senki! ÉN SEM! egyszer gyárkémény-festést vállaltak és akkor már megpróbálta, ott kísérletezett ki egy olyan hurkot, amit a társak nem vesznek észre... és leoldhatja magát anélkül, hogy a többieket veszélyeztetné, készült rá! értsd meg! készült rá... mert nagyon szeretett... én meg sajna... miért? miért van, hogy mindig, mindenki mást szeret...?

- De krisztina, én...

- Peerce, te is! tudom... csak nem elég. úgy voltál, mint én a tehetségemmel, én voltam a te zongorád... te meg az én szalóczy istvánom... amikor ő lezuhant, te kizuhantál belőlem... (keményen) én pedig cukrászasszony leszek, és ha még egyszer bejössz ide, cián kerül a krémesedbe... értve?! (megpördült és eltűnt a pult mögötti ajtón)

- KEDVES IDEGENEK, MEHETÜNK! MÉG VAN A PROGRAMBÓL JÓCSKÁN

(Folytatjuk)